

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τὸν διάλογον τοῦτον ἔγραψεν ὁ Λουκιανὸς κατὰ τῶν καλῶν, λαβὼν ὡς κύριον πρόσωπον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ζῶντα ἐν Ἀθήναις Σίμωνα, τὸν ἐπικληθέντα διὰ τὸν τρόπον τοῦ Μισάνθρωπου, ὁ τάφος τοῦ ὁποίου, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἦτον εἰς τὰς Ἀλᾶς (τὰς Ἀραφηνίδας πάντως, ὡς τελούσας εἰς τὴν Αἰγυπτὸν φυλῆν). Ἐπαινέται ὁ διάλογος οὗτος, ὡς συντεθειμένος μὲ πολλὴν κομικὴν χάριν.

ΤΙΜΩΝ, ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΠΕΝΙΑ, ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ,
ΦΙΑΙΔΑΗΣ, ΔΗΜΕΑΣ, ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜ. ΖΕΥ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταίρειε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀσεροπητά, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε¹, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιεῖται καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυὺν γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύνδρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων· τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου καὶ ἐκηβόλον ὄπλον² καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἑῶλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσθόλου· ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς³ ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάντοι ἀπίθανος⁴ ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος· πῶς γάρ⁵; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα⁶ καθεύδεις, ὅς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημῆς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηθηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέ ποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἶε ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο,

1) ὅλων τούτων καὶ τῶν κατωτέρω ποιητικῶν ἐπιθέτων τὴν ἐρμηνείαν ζητεῖ εἰς τὰ λεξικά.

2) ὁ κεραυνός. 3) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴν μυθολογίαν, θεοποιῶν ἑαυτὸν δι' ἑκταρσιν, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός. Πιθανόν ὅτι κατεγίνετο εἰς φυσικὰ ἢ χημικὰ πειράματα, καὶ πλησιάζας εἰς τὸ νᾶ κατορθώσῃ τὸ μίγμα τῆς πυρίτιδος, ἔγινε παρανάλωμα τῆς πρωτοπειρίας του. 4) Ἀπίθανα πράξει καυχώμενος. 5) (Ἐνν.) Ἦν ἀπίθανος.

6) Φυτόν ναρκωτικόν, τὸ ὁποῖον ὑπετίθετο προξενεῖν νάρκωσιν εἰς τοὺς κοιμωμένους ὑπὸ τὴν σκιάν του, καθὼς τώρα νομίζεται ὁ Φλόμος.